

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN

FØR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 9

1. MAJ 1925

74. AARGANG

AANDERNES VERDEN

(Af R. M. Bryce-Thomas i »Millennial Star«.)

Læren om en Aande verden, i hvilken Sjælen opholdt sig efter Døden indtil Legemets Opstandelse, var en almindelig antaget Trosartikel i Kristendommens tidligste Dage; men det ser ud til, at den for en stor Del gik til Grunde i den store protestantiske Bevægelse, der er kendt under Navnet: Reformationen; de Kirkesamfund, som har deres Oprindelse fra Reformationen, forkastede nemlig delvis Læren om Aande verdenen. Denne store Reformbevægelse havde sine Aarsager. Falske Lærdomme greb mere og mere om sig i Romerkirken og blev tilsidst af en saadan Beskaffenhed, at mange blev tvunget til at losrive sig fra Kirken. Lederne af denne Bevægelse var gode og ærlige Mænd, men de synes at have ladet deres Iver løbe af med sig og at have tilladt sig en altfor hensynslos Forkastelse af alle de Lærdomme, som de ansaa for at være falske. Pastor Henry B. Browning, en af den engelske Kirkes Gejstlige, siger om dette Emne i Fortalen til sin Bog »Ord i rette Tid«: »Som en Følge af den protestantiske Be-

vægelse blev i nogle Tilfælde gode Hvedeaks oprykket samtidig med de falske Lærdømmes Klinte, hvormed de var blandet. Vi har et Eksempel paa dette i den romerske Kirkes Lære om Skærsilden, der blev saa grundigt rykket op med Rode af Reformatorerne, at den sande Lære, hvoraf Skærsilden er en Fordrejelse — Aandens Tilværelse i Aande verdenen efter Døden — næsten gik fuldstændig tabt.«

Det her benyttede Udtryk: Fordrejelse, synes at være meget passende, eftersom Læren om Skærsilden ikke helt igennem er falsk, uagtet den repræsenterer en fejlagtig Opfattelse; thi den hviler paa den store, bibelske Sandhed, at der er et Sted, hvor de udødelige Sjæle af alle Guds Born her paa Jorden kunne opholde sig i Tidsrummet mellem Legemets Død og dets Opstandelse i en forandret og udødelig Tilstand.

Læren om et saadant Opholdssted eller en Aande verden er i de senere Aar bleven mere og mere antaget af de kristne Kirker; men den synes ikke at have været fremsat i Reformationstiden, og hvis vi undersøger nogle af Datidens religiøse Afhandlinger, Prædikener eller andre Dokumenter, finder vi, at den ikke er bleven forkyndt i en længere Aarrække derefter. Forfatterne paa den Tid synes i Almindelighed at have haft den Opfattelse, at naar et Menneske døde, gik det enten lige ind i Himlen, hvor Gud og de hellige Engle opholdt sig, eller lige ud i det brændende Helvedes Dyb, til Satens og de fortabte Sjæles Rige. De lærte, at denne Sjælenes Tilstand var uforanderlig, uden noget som helst Haab paa den anden Side Graven for de uretfærdige og ugudelige. Hr. Browning er tilsyneladende bekendt med denne i den protestantiske Kirke almindelige Opfattelse; thi han henleder i den overfor omtalte Bog Opmærksomheden paa den Kendsgerning, at Troen paa, at alle Mennesker efter Døden gaar lige ind i Himlen eller Helvede, er en meget stor Misforstaaelse af Skriften.

Hvad kan vi dødelige vide om dette fjerne, ukendte Land, hvor vore afdødes Sjæle opholder sig, og hvortil enhver Sjæl, som nu nyder Livet her paa Jorden i et kodeligt Legeme, vil

vandre for eller senere? I Sandhed kun meget lidt; thi det er os ikke tilladt at have Kundskab om noget, som vor himmelske Fader har lagt et Slør over. Kun saa vidt, som det har behaget ham at løfte en Flig af dette Slør, er vi blevet velsignede med et Glimt af noget af dette Liv paa den anden Side Graven, og det, vi har faaet at vide, har trøstet vore Hjerter og styrket og forøget vor Tro paa Guds uendelige Kærlighed og Barmhertighed, som naar ud til alle hans vildfarne Sønner og Dotre, ja endog til Skyggernes Land hinsides Graven.

Vi lærer, at i Tiden mellem vore Legemers Dod og Opstandelse indgaar vore Aander i Aande verdenen, som bestaar af to bestemt adskilte Afdelinger, den ene for de bodfærdige, de gudfrygtige, de lydige og retskafne, den anden for de forhædede, de ugudelige, de ligegyldige, verdslige og onde. Den førstnævnte af disse Afdelinger blev af Herren selv kaldt Paradiset, medens den anden af Apostelen Peter blev benævnet et Fængsel og formentlig har været et Sted, hvor visse Straffe maatte udstaa. Mange Mennesker opfatter Paradiset som ensbetydende med Himlen, men dette er i Modstrid med Bibelen. Jesus sagde for Eksempel til den angrende Røver paa Korset, at paa den samme Dag skulde han være med ham i Paradiset. (Luk. 23: 43.) Dette Sted kan sikkert ikke have været Himlen; thi tre Dage senere, da Kristus straks efter sin Opstandelse viste sig for Marie, sagde han til hende: »Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader.« (Joh. 20: 17.) Vi véd endvidere, at han først 40 Dage efter sin Opstandelse foer op til Himlen i Skyen og satte sig ved Faderens højre Haand.

Paradiset og Himlen maa derfor være to meget forskellige Steder. Det var til det første Sted, at Jesus gik med den angrende Røvers Aand, medens deres Legemer hvilede i Graven. Det var dèr, at denne bodfærdige Synders Sjæl skulde gøre sig selv værdig til Lyksalighed og Ophøjelse ved at adlyde Evangeliet. Det var vor Frelser selv, som forkyndte Farisæren Nikodemus den Lærdom, at ingen kunde indkomme i Himme-

riges Rige uden at være født saavel af Vand som af Aand. Vi har ingen Beretning om, at den angrende Misdæder nogen-
sinde blev født af Vand eller med andre Ord døbt, medens han
var her paa Jorden, og derfor kunde han ifølge Herrens egen
Lærdom ikke indgaa i Guds Rige; men paa Grund af sin op-
rigtige Omvendelse fik han af Frelseren Tilladelse til at gaa
med ham til Paradiset og saaledes undgaa den ulykkelige Til-
stand, som de ugudelige og forhærdede maa gennemgaa efter
Doden i Aandernes Fængsel, hvor de »er i Forvaring«.

Angaaende det sidst nævnte Sted siger den hellige Skrift
følgende: »Thi ogsaa Kristus led een Gang for Synder, en ret-
færdig for uretfærdige, for at han kunde føre os hen til Gud,
han, som led Doden i Kødets, men blev levendegjort i Aanden,
i hvilken han og gik hen og prædikede for Aanderne, som var
i Forvaring, som fordem var genstridige, dengang Guds Lang-
modighed ventede i Noahs Dage, medens Arken byggedes, i
hvilken faa, nemlig otte, Sjæle blev frelst igennem Vand.«
(1. Peter 3: 18—20.) Det fremgaa tydeligt af dette, at Guds
Son selv bragte Evangeliet eller Frelsens glade Budskab til
disse Aander, som havde været i Forvaring i 2200 Aar, fordi
de forkastede Noahs Prædiken, og Peter tilføjer: »Thi derfor
blev Evangeliet forkyndt ogsaa for døde, for at de vel skulde
være dømt paa Menneskers Vis i Kødets, men leve paa Guds
Vis i Aanden.« (1. Peter 4: 6.)

Altsaa, ligesom Mennesker i Kødets maa omvende sig og
underkaste sig Evangeliets Love og Ordinancer, for de kan
opnaa Frelse, saaledes maa ogsaa de Menneskers Sjæle, som
i dette Liv har lukket deres Øren for Evangeliets Budskab,
omvende sig og adlyde dette, for de kan vente at opnaa Frelse.
Denne herlige Lære om Frelse for de døde, som saaledes er
aabenbaret til Menneskeslægten, tilkendegiver for os Guds
store Kærlighed og overordentlige Langmodighed imod sine
Born her paa Jorden; thi det er jo indlysende, at selv de mest
ulydige og genstridige af dem ikke vil blive kastet til Side for
evigt; men de vil en Gang kunne opnaa Frelse og Saliggørelse

ved sand Omvendelse og ved at adlyde Jesu Kristi Evangelium i Aandeverdenen paa den anden Side Slore. Dog ser det ifølge den inspirerede Apostel Peters ovenfor anførte Udtalelse ud til, at det er nødvendigt for disse Aander at blive holdt i Forvaring og gennemgaa en saadan Straf, som det behager en retfærdig Dommer at tildele dem. Gud er barmhjertig, men samtidig dermed er han retfærdig. Vi véd, at sand Barmhjertighed ikke kan tilsidesætte Retfærdigheden, og derfor er det kun, naar Retfærdighedens Fordringer er blevet fuldtud tilfredsstillet, at Barmhjertigheden er i Stand til at gore sig gældende.

Medens derfor de onde og ugudelige med Angst og Bæven maa se frem til en retfærdig og upartisk Dom, eftersom Døden nærmer sig, kan der ikke være andet end Glæde og Lyksalighed for de retfærdige og gudfrygtige, som har annammet og adlydt Evangeliet og i dette Liv forsøgt at udføre deres Pligter ærligt og trofast imod Gud og Mennesker; thi de kan tillidsfuldt og med Glæde se frem til den Dag, da de skal forenes med deres lykkelige Brodre og Sostre, de forløste Hellige, paa den anden Side Slore. For saadanne er Døden, som Biskop Walsham How siger, kun Indgangsdøren til Paradiset og Paradiset Forgaarden til Himlen.

Dersom vi forsøger at danne os en Mening om Aandernes Liv, vil vi altid finde, at det er vanskeligt for os at begribe, hvorledes det former sig. Som en Forfatter har sagt, er det lettere for os at forstaa det himmelske Livs Glæde, eftersom vi da vil være i Besiddelse af vore Legemer, men i en herliggjort og syndefri Tilstand. En ulegemlig Tilværelse er derimod vanskeligere at fatte. Dog er vi sikre paa, at vi i dette ukendte Land hinsides Graven er i Stand til at genkende og meddele os til hinanden; thi da Kristus forkyndte Evangeliet for Aanderne i Forvaring, maa han have fortalt dem om den Forsoning, som han ved sin Lidelse og Død paa Korset havde tilvejebragt for dem, og disse Aander maa have været i Stand til at høre og forstaa hans Budskab, samtidig med at de kunde se ham og vidste, at han var Verdens Forløser, der nu var

kommen til dem med det glade Budskab om deres Frelse og Ophøjelse igennem Evigheden. Dette er det Arbejde, som Profeten Esajas taler om i det 61. Kap. og 1. Vers af sin Bog, idet han omtaler og profeterer om Messias: »Den Herre, Herres Aand er over mig, derfor har Herren salvet mig til at kundgøre et godt Budskab for de fattige; han sendte mig til at helbrede dem, som har et sønderknust Hjerte, til at udraabe for de fangne Frihed og for de bundne Løsladelse!«

Jo mere vi tænker paa Sjælenes Liv i Paradiset, jo mere synes vi at kunne fatte af dets Skønhed og af den Lyksalighed, som de Aander opnaar, der indgaar til denne Tilstand. Vi er sikre paa, at Frelseren vil være der, og at vi som Folge deraf vil kunne glæde os over altid at være i hans Nærhed. Den inspirerede Hedningernes Apostel siger i Brevet til Philippenserne, at han staar tvivlraadig imellem to Ting, nemlig at blive i Kødets og fortsætte Herrens Gerning eller at bryde op og være sammen med Kristus, hvilket sidste er meget bedre. (1: 22—23.) Ved en anden Lejlighed fremsætter han ogsaa Ønsket om at forlade Legemet og være sammen med Herren. (2. Kor. 5: 8.) Ikke alene vil Frelseren være der med de forløste Hellige, men ogsaa Apostlene, Profeterne, Martyrerne og alle de andre Herrens Tjenere vil byde de frigjorte Aander Velkommen, og paa selve Paradisets Dørtærskel vil disse modtage en kærlig Velkomsthilsen af dem, som de elskede her paa Jorden, og over hvis Bortgang de sørgede. Hvem er der iblandt os, som ikke har nogen paa den anden Side Graven, som det vil blive en Glæde uden Lige at mødes med igen? Hvem af os har ikke en Fader eller Moder, en Ægtefælle, et Barn, en Broder eller Søster, for ikke at tale om kære og oprigtige Venner, som har forladt os, og som vi har savnet, men som vi vil forenes med, naar vor Vandring her er endt? Døden kan derfor ikke indgyde Frygt hos dem, som dør i Herren. De vil ikke blive kaldt til at vandre tavse og ensomme i et fremmed Land. For de retfærdige har Døden kun en eneste Mislyd, og det er denne: for en stakket Stund at forlade den lille, bedrovede

Kreds af elskede Slægtninge og Venner; men Dødens Braad kender de intet til, thi Dødens Braad er Synd. Vi læser, at himmelske Væsener er beskikkede til at betjene dem, som skal arve Salighed, og naar disse Sjæle forlader deres jordiske Tabernakel, bliver de af disse Herrens tjenende Engle ledsagede til Paradisets skønne Egne, hvor de sammen med deres kære taalmodigt vil afvente den herlige Opstandelsens Morgen.

Der er derfor intet afskrækkende i Døden. Den er blot et Trappetrin til en anden Tilstand, i hvilken Aanderne, befriede for dette Livs Synd, Sorg og Besværligheder, vil blive i Stand til at modtage højere og mere fuldkommen Kundskab, Lykke og Glæde, og selve den Kendsgerning, at de er iblandt Guds forløste Hellige i Paradiset, vil skænke dem den aller-højeste Glæde.

De trofaste og oprigtige Mennesker, som har annammet og levet efter Herrens Evangelium, forskrækkes ikke ved Tanken om at forlade dette Liv; thi deres Synder er blevet borttagne formedelst Jesu Blod, og Døden bliver blot den gyldne Port, gennem hvilken de indgaar til et Liv i Lyksalighed og Fred og faar Lejlighed til at udføre et større, bedre og mere fuldkomment Arbejde i den Herres Tjeneste, som gennem sin Kærlighed til dem har sikret dem evige Boliger i deres himmelske Faders herlige Rige.

STRØTANKER.

Middelmaadigheder fordømmer i Almindelighed alt, hvad der overgaar deres egen Forstand.

Det er ikke ethvert Spørgsmaal, der fortjener et Svar.

Det er umuligt for begærlige Mennesker at være taknemmelige.

Kun en klog Mand forstaar at anvende sin Fritid ret.

DØMMER IKKE.

»Dømmer ikke, for at I ikke skulle dømmes; thi med hvad Dom I domme, skulle I dømmes, og med hvad Maal I maale, skal der tilmaales eder.«
Jesus.

Naar den store Mester stod midt iblandt de undrende og lyttende Skarer, og hans kærlighedsfulde Blik mødte de mange sporgende og søgende Øjne, da læste han i deres Hjerter og forstod, som ingen anden før eller siden, hvad det var, der rørte sig i disse Menneskesjæle, og hvad det var, de trængte til. Derfor var hans Lærdomme saa betydningsfulde og hans Ord saa rammende.

Han forkyndte Livets Ord og Frelsens Budskab; han talte om det himmelske Rige, hvor der var mange Boliger, og hvor han vilde berede et Sted for sine trofaste Efterfølgere, saaledes at de kunde være hos ham. Men i Stedet for blot at glæde sig over denne store Naade, er der en Følelse i Mennesket, der straks begynder at interessere sig for, hvad de andre Mennesker skal have, der ikke opnaar den samme Velsignelse. Dette vilde være i højeste Grad anerkendelsesværdigt, dersom det var Udtryk for en Trang til at dele denne store Glæde med andre, at de Mennesker, vi i det daglige Liv omgaas og har med at gøre, ogsaa maatte modtage denne Salighed. Dette er det tilvisse ogsaa i mange Tilfælde, forhaabentlig, men langt fra i alle.

Dette forstod Jesus. Selv blandt hans udvalgte Apostle kunde der opstaa Tanker om, hvilken Plads de vel skulde have, naar disse andre modtog en saa stor Velsignelse. Det var ikke Glæden over, at Syndere opnaaede Frelse, der fyldte deres Sind, men Forestillingen om en endnu højere Ophøjelse for dem selv. Og er vi mon alle helt fri for nu at nære lignende Tanker. Menneskenaturen er den samme nu som paa Kristi Tid; derfor passer hans Ord ogsaa saa ypperligt i vore Dage.

Herrens Apostle og mange af hans Disciple lærte efter-

haanden at forstaa og skatte den store Sandhed, at Betingelsen for Opnaaelsen af fuldkommen Salighed, den højeste Lykke og Herlighed i Guds Rige, bestaar i fuldstændigt at glemme sig selv, helt og holdent at ofre sig for at gavne, glæde og frelse andre, og Herren være takket, der er ogsaa mange af disse ædle Sjæle i vore Dage. Men mange, altfor mange andre, har endnu ikke lært denne vigtige Lektie.

Der er Mennesker, som bekender Kristus, praler med Kristennavnet og mener at vandre nojagtigt paa Frelsens Vej, men som har en ukuelig Trang til at komme Gud i Forkøbet med Hensyn til at domme andre Menneskers Handlinger og Livsforelse, og slemt gør denne Trang sig gældende, naar det kommer an paa at give Udtryk for den Harme, man mener, Gud maa nære mod visse vantro og anderledes tænkende Personer, og udtaler over dem den Dom, som man anser det for givet, at Gud maa fælde.

De glemmer, at Gud maaler alt, ogsaa Menneskers Handlinger og hele Liv, efter en hel anden Maalestok, end vi Mennesker kan gøre. Men dersom vi begynder at maale og domme, at trække Linierne op mellem kristne og ikke kristne Handlinger hos andre Mennesker, at skelne mellem Vantro og Hellige, da dommer og maaler vi os selv, ikke disse andre. Det var, hvad Jesus mente med sin Advarsel mod denne Synd.

Selvfolgelig er der og maa være et Skel mellem Vantro og Kristne, men dette Skel er kun synligt for Gud. Vi har ingen Ret til at sige om denne, at han er Kristen, og om hin, at han er Vantro; thi vi véd ikke, hvad der bor i andre Menneskers Hjerter. Sommetider véd vi knapt, hvad der bor i vort eget. Maaske den, vi anser for at være en hellig og retskaffen Kristen, i Guds Øjne er en hyklerisk Farisæer, medens den formentlige Vantro ærligt og oprigtigt forfægter og lever efter det Lys, han kender. Paulus paa Vej til Damaskus for at fængsle de Kristne og føre dem bundne til Jerusalem, blev af disse anset for en Vantro, for en fnysende Fjende, hjemfalden til Himmels Straf, men hvor fejlagtig var ikke en saadan Dom.

Læg Mærke til med hvilken Glæde og Nydelse nogle Mennesker udmaler og forestiller sig de Pinsler og Straffedomme, der skal ramme de Vantro, dem, som forkaster Evangeliet; men de glemmer at tolke det positive hos Gud, som dog maa antages for at være det væsentlige: Viljen til at vinde og smelte Menneskehjerner ved Kærlighedens Varme. Man glemmer aldeles Herrens egne Ord: »Thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, for at han skal dømme Verden, men for at Verden skal frelses ved ham.«

De, som er paa Kristi Side og kæmper for og med ham, de dommer ikke, men prøver paa at frelse, og ethvert Ord, de udtaler, og enhver Bestræbelse, der gør, og ethvert Offer, de bringer for Herrens Sag, hjælper til at frelse, gavne og velsigne, aldrig til at fordømme eller skade.

J. S. H.

MISSIONSNYHEDER.

AFLØSNING. Ældste Andrew Mollerup, der siden 3. Juli 1923 har virket som Missionær i Aalborg Konference, er hæderligt afløst og rejste hjem med »Frederik VIII«, den 30. April.

FORFLYTTelser. Ældste Orson W. Jensen er forflyttet fra Aarhus til Københavns Konference og Ældste Amos B. Jensen fra Aarhus til Aalborg Konference.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

ISRAELS HUS.

(Af Orson F. Whitney, af de Tolvs Raad.)

Israels Hus blev oprettet paa Jorden i den Hensigt, at Israels Gud, som blev Verdens Frelser, kunde blive født gennem en ham værdig Slægtlinie, og som et Middel, gennem hvilket hans høje og ædle Hensigter med Menneskenes Børn kunde

blive sat i Scene og bære Frugt. Abraham er den jordiske, Jehova den himmelske Fyrste for dette Hus.

Navnet »Israel« betyder »Guds Fyrste« og blev af Herren selv skænket til Abrahams Sonneson Jakob, fra hvem de berømte tolv Stammer udsprang. (1. Moseb. 32: 34—28.) Men medens dette var Oprindelsen til Navnet, hvad Jakob angaar, saa var han ikke Oprindelsen til den Race, der blev opkaldt efter ham. Det staar skrevet, at Jakobs Hustruer, Rakel og Lea, »byggede Israels Hus« (Ruth 4: 11). Men Grundvolden til dette Hus var allerede bleven lagt af Abraham, Guds Ven, de Troendes Fader. Jehovas Forjættelser til Jakob og til hans Fader Isak angaaende deres Efterkommere var i Virkeligheden Gentagelser af de Løfter, der tidligere var givet til Fader Abraham. (1. Moseb. 17: 3—6; 35: 10, 11.)

»Og Herren sagde til Abram: Gak du ud af dit Land og fra din Slægt og af din Faders Hus til det Land, som jeg vil vise dig. Og jeg vil gore dig til et stort Folk, . . . og jeg vil velsigne dem, som velsigner dig, og den, som forbander dig, vil jeg forbande; og i dig skulle alle Slægter paa Jorden velsignes.« (1. Moseb. 12: 1—3; Abraham 1.)

Abraham eller Abram, som han den Gang benævnedes, boede i Ur i Kaldæa, en By i Mesopotamien, hvilket Navn betyder »mellem Floderne«. Disse Floder var Tigris og Euphrat. Abram maatte drage over Euphrat for at naa til Kanaan, det Land, som Herren viste ham. Denne Omstændighed var Grunden til, at han af Kanaaniterne blev kaldet en »Hebræer«, der betød »en, som kom fra hinsides Floden«. Navnets Oprindelse bliver ogsaa ført tilbage til Heber eller Eber, en af Aabrahams Forfædre. Mesopotamien var Hjemstedet for det vestlige Asiens Afgudsdyrkelse. Af denne Grund, og fordi Herren ønskede at oprejse et Folk, der vilde dyrke ham alene, blev Abram befalet til at drage bort fra disse afguderiske Omgivelser.

Efter sin Ankomst til Kanaan og et kort Ophold i Ægypten, fandt en vigtig Begivenhed Sted, nemlig hans Møde med Mel-

chizedek, Konge i Salem og den højeste Guds Præst. Abram gav Melchizedek en Tiendedel af alt det Bytte, han havde erhvervet sig i Kampen mod nogle Røverhøvdinge. (1. Moseb. 14: 18.) Melchizedek velsignede ham og meddelte ham det hellige Præstedomme. (Pag. Bog 84: 14.) Dette er den første Hentydning i Bibelen til Tiendeloven. »Ser dog,« siger Forfatteren til Hebræerbrevet (7: 4) »hvor stor denne er, hvem endog Patriarken Abraham gav Tiende af Byttet.« Saa stor var han, at Præstedømmet efter Guds Sons Orden blev opkaldt efter ham og kaldes nu det melchizedekske Præstedomme. (Pag. Bog 107: 1—4.) Efter denne Sammenkomst med Kongen af Salem viste Herren sig for Abram, gjorde en Pagt med ham og forandrede hans Navn til Abraham, der betyder »mange Folks Fader«.

Da Abrahams Tro og Oprigtighed var bleven lagt for Dagen ved hans Villighed til at ofre sin Søn Isak — en Handling, der pegede hen paa Ofringen af den Enbaarne til Frelse for Verden — kom der yderligere Forjættelser fra Jehova til hans prøvede og trofaste Tjener. Det oprindelige Lofte: »I dig skulle alle Slægter paa Jorden velsignes«, blev udvidet til: »Jeg vil mangfoldiggøre din Sæd som Stjernerne paa Himmelen, og som Sand, der er ved Havets Bred, og udi din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes.« (1. Moseb. 22: 1—18.)

Paa hvad Maade havde Abraham gjort sig fortjent til denne høje Udmærkelse? Det kan ikke tænkes, at han blev udset til en saa stor og betydningsfuld Mission, blot fordi han drog ud fra sit eget Land til et andet, eller endog paa Grund af hans Villighed til at ofre sin elskede Søn. Det er desuden en Kendsgerning, at det første Lofte blev ham givet, for dette Offer var forlangt. Abraham fortjener utvivlsomt Anerkendelse for sin udviste Lydighed, men hvorledes kunde det være til Gavn for hans Efterkommere, de ufødte Millioner, der skal arve denne Pagt og deltage i den store Belønning? Patriarken hjælper os selv til en Besvarelse af dette Spørgsmaal:

»Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftsvæsenerne,

som var organiserede før Verden blev, og iblandt disse var mange al de ædle og store;

Og Gud saá disse Sjæle, at de var gode, og han stod midt iblandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gore til mine Fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som var Aander, og han saá, at de var gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er en af dem; du blev udvalgt, for du blev fodt.« (Abr. 3: 22—26.)

Udvalgt før han blev fodt — saaledes lyder den guddommelige Erklæring. (Sammenlign Jer. 1: 5.) Og det samme er, som et Hele taget, Tilfældet med hans Efterkommere.

I sit Syn om Forudtilværelsen forundtes det Abraham at se Menneskenes Sjæle — alle »gode«, men nogle bedre end andre — ventende paa, at en Jord skulde blive skabt, hvorpaa de kunde komme ned og gennemgaa en Provestand i Kodet. Jorden skulde skabes (organiseres), ikke af intet, men af de allerede eksisterende Grundstoffer; og Indvaanerne derpaa skulde underkastes en Prove med Hensyn til, om de vilde gore alt det, som Herren maatte forlange af dem. De, der »holdt deres første Provestand« — Livet i Aandeeverdenen, hvor Sjælene »vandrede i Lys« — skulde »foroges«, skulde modtage Legemer af Kod og Blod, med Lejlighed til Fremadskridning og Udvikling; og de, der »holdt deres anden Provestand« — Livet paa Jorden, hvor de skulde »vandre i Tro« med Kundskaben om det forbigangne midlertidigt borttaget — skulde blive herliggjorte evindeligt. Alle skulde foroges, men ikke alle ens. Nogle var mere værdige end andre; nogle ædlere og større end andre; og formedelst deres større Flid og højere Egenskaber skulde de være Fyrster over de øvrige. Abraham var en af disse.

Det evige Princip: Som du saar, skal du og hoste, er her lagt for Dagen. Belønning og Straf er ikke helt og holdent udsat til den sidste Dom og Verdens Ende. Der blev en Dom udtalt over Menneskenes Aander, for de fik Tilladelse til at tage Bølg i Kodet. Satan og hans Tilhængere blev afskaarne fra at modtage Legemer, fordi de ikke holdt deres første Provestand, og dette udgjorde deres Straf. Et Spørgsmaal, rettet til Frel-

seren af hans Disciple: »Hvem har syndet, denne eller hans Forældre, saa han skulde fødes blind?« — synes at indeholde en Antydning i samme Retning.

Hvorledes havde Abraham opnaaet denne sin ophøjede Stilling i Forudtilværelsen? Havde han altid været ædel og stor? Var det en oprindelig eller en erhvervet Højhed? At der er en saadan Ting, som oprindelig Overlegenhed blandt Fornuftvæsener, er tydeligt fremsat i Abrahams Bog (3: 18, 19). Og at alle Fornuftvæsener kan skride fremad og udvikles, er selvindlysende.

Da Gud sagde om Abraham: »Jeg kender ham« (1. Moseb. 18: 19), hentydede han ikke blot til det jordiske Liv. Grundlæggeren af den hebræiske Nation maa have været en af de forudbeskikkede, som omtales af Paulus (Rom. 8: 29) og Alma (13: 3) — disse »kaldte og beredte fra Verdens Begyndelse . . . paa Grund af deres store Tro og gode Gerninger«; hvilket udgjorde en af Elementerne i »Guds Forudvidenhed« angaaende dem.

Saadanne Karakterer som Abraham blev beskikkede til deres respektive Roller, for Tæppet gik op for Skuespillets første Akt. Der var et Israels Hus i Himmelen, for der var en hebræisk Nation paa Jorden. Hvad var ellers Moses' Mening, da han talte om, hvorledes den Højeste i »de gamle Dage«, »adskilte Menneskenes Born« og satte »Folkenes Landemærker efter Israels Børns Tal« (5. Moseb. 32: 7, 8)? Han kan ikke have haft et jordisk Israel i Tankerne, thi et saadant var endnu ikke oprettet paa den Tid, som Moses her omtaler, men et aandeligt Israel, hvis Tal var kendt i Himmelen, for de blev iklædte Legemer paa Jorden og blev taget i Betragtning ved Bestemmelsen af »Folkenes Landemærker«.

Det var Hensigten, at de udvalgte skulde have Plads at bo og bygge. Det var af største Vigtighed, at de blev anbragt paa det rigtige Sted med alle Muligheder for at kunne udføre den hellige Mission, hvortil de var kaldet. De var udsete til at være Guds Orakler, være Vogtere og Forkyndere af himmelsk Vis-

dom. Paa dem hvilte den ansvarsfulde Pligt at holde den guddommelige Sandheds Ild brændende paa Troens Alter. De skulde ikke boje sig i Stovet for Afguder, som de hedenske Nationer omkring dem gjorde, men skulde dyrke den sande Gud, den usynlige Jehova, vandre i Tro og ikke efter udvortes Tegn. De skulde ikke gifte sig ind i andre Nationer og derved forledes til at dyrke disse Nationers Afguder, deltage i deres Synder og fordærve den udvalgte Slægtlinie, gennem hvilken Verdens Frelser skulde komme. Det Guds Lam maatte være »uden Lyde«, og at han var det i enhver Henseende, skyldes uden Tvivl for en stor Del den Omstændighed, at han fødtes i en Slægt og blandt et Folk, der var oprettet og bevaret i dette Øjemed.

Jesus af Nazaret, en Efterkommer efter Kødets af Abraham, Isak og Jakob, opfyldte bogstaveligt det guddommelige Lofte, at i deres Sæd skulde alle Folk paa Jorden velsignes. Men under Overvejelsen af den store Hovedbegivenhed, Frelserens personlige Virksomhed paa Jorden, maa vi ikke undervurdere de beslægtede Begivenheder, der fandt Sted saavel for som efter. Juvelen havde sin Indfatning. Kristus kom og forlost Menneskene, »traadte Persekarret alene«, men Israels Hus beredte Vejen for hans Komme og fortsatte det Arbejde, som han paabegyndte. Dette er især Tilfældet med Profeterne, som forudsagde hans Komme, og Apostlene, der forkyndte Evangeliet til Jøde og Hedning. Der er kun en Frelser, men han har mange Tjenere, og de er, hvad han erklærede dem for at være — »Jordens Salt«, det beskyttende og frelsende Element blandt Menneskene. (Aab. 14: 1; Pag. Bog 77: 11.)

Dersom Navnet Israel betyder »Fyrste«, naar det benyttes til Jakob, kan det betyde Fyrster, naar det anvendes paa hans Efterkommere. Det blev ham lovet, at Konger skulde udgaa af hans Lænder. Og er de ikke komne? — Fyrster, Præster og Konger, Himmels Adelskab, men ikke altid kendte paa Jorden. Den største iblandt dem var ikke en Gang anerkendt af »sine egne«, thi de »annammede ham ikke«. Den vise Salomon

var aldrig visere, end da han sagde: »Jeg saá Tjenere paa Heste og Fyrster gaa til Fods som Tjenere paa Jorden« (Præ. 10: 7). Den mægtige Fredens Prins, Himmelens Konge, Herlighedens Herre, vandrede om paa Jorden, ukendt og upaaagtet af sine egne Tjenere.

MIT LILLE LYS.

(Mel.: »My light is but a little one«.)
Deseret Songs Nr. 151.

Mit Lys er blot et lille et;
Mit Lys af Tro og Bon;
Men som Guds Sol det skinner blidt;
Thi det blev tændt hos ham.

K Ø R:

Straal ud! Straal ud! Straal ud, lys og klar;
Straal ud! Straal ud! Daggry er nær.

Jeg skjuler ej mit lille Lys,
Thi saa mig Herren bød;
Det gaves mig at løfte højt,
At hver maa se dets Glød.

Oh, lille Lys, straal du for mig,
Spred Mørket i min Sjæl,
Indtil Gud tager mig til sig
I Herlighedens Sal.

J. S. H.

INDHOLD:

Aandernes Verden	129	Missionsnyheder	138
Strøtanker	135	Israels Hus	138
Dømmer ikke	136	Mit lille Lys	144
